

Тоя уреченъ день и тъкмо въ опрѣдѣления часть, ние бѣхме при Гладстона, който ни посрѣщна и прие като баща. „Свѣтла физиономия, ясенъ умъ, добра душа“, съмъ забѣлѣзалъ буквално въ запискитѣ си, слѣдъ това незабравимо свиждане.

Ние изказахме на великия и любезенъ старецъ, както отъ наша страна, така и отъ страна на нашия народъ, дълбоката ни признателность къмъ него за трудоветѣ и усилията, които полага той тѣй неуморимо за освобождението на тоя народъ отъ едно иго, станало вече несносно. И не вѣрваме, казахме още, че тия трудове и усилия, както и възбуденото въ Англия съчувствие чрѣзъ тѣхъ, ще останатъ безплодни. Гладстонъ ни изслуша съ напрегнато и съ съчувствено внимание, и съ очевидно живъ интересъ. Като пое думата, той ни каза, въ съкращение, слѣдното:

„Много ми е приятно, че се виждамъ съ българскитѣ делегати. Азъ искахъ отколѣ да ви видя. Добрѣ сте сторили, че сте дошли въ Англия. Както сте забѣлѣжали, тукъ има голѣми симпатии за вашия народъ. Бж-дете увѣрени, ние нѣма да прѣстанемъ да се движимъ и да работимъ до тогава, до когато не видимъ подобрена участъта на тоя народъ. Злощастията му сж покъртили до дѣно всички чувствителни сърдца въ Англия. Азъ не съмъ сега на власт и не мога ви каза, като подъ каква форма може да се въведе у васъ едно ново, християнско, човѣшко управление, но главното, сжщественното е, да се дигне турското управление. Турцитѣ сж непоправими. Като частни лица, тѣ могатъ да сж твърдѣ добри хора, но като управление, тѣ се показаха неспособни, най-вече въ сегашно врѣме. Едно врѣме Европа вѣрваше, вѣрвахме и ние, че тѣ могатъ да съзнаятъ положението си, да се поправятъ до нейдѣ поне, и това нѣ-